

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 10. vel. serpana 1894.

List 32.

Vsemu svetu.

Apostoljsko pismo sv. Očeta Leona XIII.

Vsem knezom in narodom sporoča papež Leon XIII pozdrav in mir v Gospodu.

(Dalje.)

8. Katoličanom!

Da bi bila tako zaželena jedinost popolnoma skladna, nam preostaje še, da izpregovorimo vsem tistem po širni zemlji, o katerih zveličanju že dolgo bde naše skerbi in misli: menimo namreč katoličane, katere katoliška vera ravno tako uči pokorščine do apostoljske stolice, kakor jih ohranja združene z Jezusom Kristusom. Teh sicer ni treba spodbujati k pravi in sveti jedinosti, ker so je po božji dobroti že tako deležni; vendar pa jih je treba opominjati, da sedaj, ko od vseh strani preté nevarnosti, ne zgubé z brezbriznostjo in lenobo največjega božjega daru. Zato naj sprejmó iz naukov, ki smo jih preje podelili ali vsem ali posamnim katoliškim narodom, pravo vodilo za svoje mišljenje in delovanje, posebno naj si pa postavijo za najvišji zakon, da moramo učeniški službi in oblasti sv. cerkve ne ozkoserčno, ne nezaupno, marveč iz cele duše in radovoljno vbogati v vseh stvareh. Pri tem naj ne pozabijo, kako škodljivo je kerščanski jedinosti, da so raznoverstni zmotni nazori zatemnili in zbrisali pravi pojem sv. Cerkve. Ta je namreč po volji in ukazu svojega Božjega Ustanovitelja v svoji versti popolna družba, katera ima dolžnost in službo vtiskavati človeškemu rodu evangeljske nauke in naredbe in ga voditi po čistem obnašanju in kerščanskih krepostih k tistemu zveličanju, ki je vsakemu človeku odločeno v nebesih. Ker je, kakor smo

rekli, popolna družba, zato nima od zunaj izvirajoče, marveč po Božjem sklepu in po svoji lastni naravi ji podeljeno življensko silo in ima ravno zato po naravi ji pripadajočo postavodajavno oblast in prav je, da v tem postavodajavstvu ni nikomur podveržena: ravno tako mora biti svobodna v vseh stvareh, ki spadajo v njeno pravo. Toda ta svoboda ni taka, da bi kakorkoli vzbujala zavist in sumljivost: cerkev namreč ne išče gospostva in ne žene je nobena strast, marveč hoče in zahteva samo ohraniti pri ljudeh dolžne čednosti in na ta način in po tem potu skerbeti za njihovo večno zveličanje. Zato je pristopna in često materno prizanesljiva; da, neredkokrat se zgodi, da v marsikaterih stvareh opusti od svojega prava ozirajoč se na državne razmere, kar dokazujejo že često z državami sklenjene pogodbe. — Nič ji ni bolj ptujega, nego kako državno pravico osvojati si, pa tudi država mora nasprotno spoštovati cerkvene pravice in se varovati, da kakega dela njihovega zase po sili ne pridobi. — Če pa si ogledamo, kakšna je resnica, kaj vidimo? Prav mnogi radi sumljivo opazujejo cerkev, goje nasprotstvo proti nji, sovražijo jo in zavistno jo obdolžujejo in kar je še mnogo hujše, skušajo z vso močjo in silo, da bi jo vsužnili pod oblast državnih voditeljev.

Odtod izvira, da ji odvzemajo njeno premoženje, da ji omejujejo njeno svobodo; odtod težave pri vzgoji gojencev za duhovski stan; odtod strogi izjemni zakoni proti duhovstvu; odtod zatiranje in prepovedi redovnih družb, ki so kerščanstva najboljše obrambne posadke; ob kratkem, odtod poojstreno ponovljene tirjatve regalistov. To se pravi silo delati najsvetejšim

pravicam sv. Cerkve: to pa pripravlja državam največjo nesrečo, ker očitno nasprotuje Božjim namenom. Bog, vladar in stvarnik sveta, ki je postavil v svoji najvišji skerbniosti za človeško družbo posvetno in cerkveno oblast, je hotel, da bodita različni, prepovedal pa je, da bi bili ločeni in da bi se bojevali. Božja volja in skupni blagor človeške družbe celo na vsak način zahteva, da bodita posvetna vladna oblast in cerkvena v lepi složnosti. Zato ima država svoje lastne pravice in dolžnosti, ravno tako ima tudi cerkev svoje: obe pa morate biti zvezani z vezjo jedinosti. Tako ne bode imelo medsebojno razmerje med cerkvijo in državo sedanje, iz mnogo vzrokov škodljive in za vse dobro jako nadležne zmešnjave in doseglo se bode, da bodo državljeni brez zmede in brez ločitve obojnega polja „dajali Bogu, kar je Božjega in cesarju, kar je cesarjevega.“

9. Framasonstvo.

Velika nevarnost preti jedinosti od takozvane framasonske čete, katere pogubna sila tlači zlasti katoliške narode. Viharni časi jo podpirajo, ponosna je na svojo moč, svoje pripomočke in vspehe in tako se trudi, da bi še bolj vterdila in razširila svoje gospostvo. Že je stopila iz svojega skrivališča v javnost in se je ustanovila, kakor bi hotela izzivati Božje veličastvo, celo v tem mestu, ki je sedež katoličanstva. Najhuje pa je, da koderkoli se vgnjezdi, se vsili med vse stanove in slojeve in med vse državne vredbe, dokler končno ne doseže moči in gospostva. To je zato najhuje, ker je očito, da so njeni nazori napačni in da so njeni nameni hudobni. Dela se, kakor bi branila človeške pravice in krepila državno družbo, zraven pa sovražno napada kerščanstvo, zametuje od Boga razodete nauke, se norčuje iz verskih dolžnosti, gerdi svete zakramente, ki so najvzvišenejše stvari, kot praznoversko zmes: zakon, družino, mladinski poduk, vsa zasebna in javna razmerja skuša iztergati kerščanstvu, vse spoštovanje Božje in človeške oblasti izbiti ljudstvu iz serca. Uči, da mora človek častiti naravo in da se mora presojeti resnica, nrvnost in pravo jedino le po njenih načelih. Samo ob sebi je razvidno, da se človek po tem načinu navadi poganskih navad in poganskega življenja, ki je gorje, čim bolj se pomnožuje nasladnost.

Dasi smo preje o tem že najresneje se izrazili, nas vendar sili apostoljska čuječnost, da se zopet s tem pečamo in da vedno iznova povdarjamo, da pri tako bližnji nevarnosti ne more biti preveč previdnosti. Dobrotljivi Bog zaderži zlobne nakane: kerščansko ljudstvo pa naj čuti

in sprevidi, da se mora končno otresti tega tako nevrednega jarma: Lahri in Francozi, katere najterje tlači, naj bi se ga tem odločneje otresli. S kakšnim orožjem in kako to najlože store, smo že sami pokazali in pomen tistim ne more biti dvomljiv, ki zaupajo vodstvu Njega, kateri Božji izrek ostane: „Jaz sem svet premagal.“ (Jan. 16, 33.)

(Dalje nasl.)

Otrok Previdnosti

ali

vijolica priserčne hvaležnosti

na grob mojega rednika slavnega spomina, papeža Pija IX.

V.

Novicijati pri sv. Neži: v profesoriju zopet v Rimu (1866—1870).

Prečastiti predstojnik Strozzi naznanil je sv. Očetu moj sklep, stopiti v novicijati. Papež pohvalili so to nameravanje ter dali svoj blagoslov; ob enem dovolili so, da se smem odslej Pij Marija imenovati. 7. oktobra 1866 sprejel sem v baziliki sv. Neže sveto redovno obleko. Prezvzišeni redovni general Strozzi (umerl 1867) zveršil je obrede ter govoril nato nekaj besed, katerih nikoli ne bom pozabil in ktere naj bi postale program mojega prihodnjega življenja. Po tem izročil me je preč. gosp. kanoniku Lalli-ju, ki je bil takrat predstojnik novincev. Za časa novicajata posvetil sem se pod njegovim modrim in očetovskim vodstvom duhovnim vajam, pečal pa sem se tudi, seveda, le mimogrede, z literarnimi študijami ter prestavil n. pr. iz latinščine prelepo pesem „Christiades“ redovnega kanonika Jeronima Vida.

Meseca majnika 1867 dobil sem slednjič po osem letih vednega molčanja prvo pismo od svojih ljubih starišev; pisali so mi potem večkrat, ker so menili, da bom sam in brez posredovanja mogel z njimi občevati; oče mi je celo prav dal, da sem stopil v sv. red. Jaz sem vse mogoče storil, da skažem ljubljenim starišem svojo otroško vdanost.

Moja meniška obljuba, ktero naj bi storil 7. oktobra 1867, morala se je odložiti, ker so ravno prihrumeli Garibaldovci v rimsko državo; moral sem zatorej z drugimi novinci bežati od sv. Neže, ki je bila eno uro hoda zunaj Rima na cesti Nomentani, k sv. Petru pri verigah. 17. novembra mogel sem napraviti te obljube pred prečast. gosp. Albertom Passeri-em, naslednikom pok. glavnega opata Strozzi-ja. Nato stopil sem v profesorijo, da se pod vodstvom gosp. kanonika Santinija v verskem življenju in v študijah še nadalje izobražim. D. Farabulini postal je zopet moj učenik v višjem govorništvu; g. Santini podučeval me je v modroslovju in matematiki.

Kmalu po moji obljubi predstavili so me sv. Očetu; navduševali so me sv. Oče, naj resno nastopim pot verskega življenja, ter so rekli: „Slediti moraš našemu Gospodu Jezusu Kristusu ter hrepeneti po popolnosti. Samostani so, kakor pravi sv. Frančišk Saleški, jednaki bolnišnici, v kateri bivajo bolniki, okrevanci in zdravi. H katerim se hočeš ti prištevati?“ Papež vzeli so me v tej zadevi sami v poduk. 11. marca 1868, v predvečer praznika Gre-

gorija Velikega, bili smo profesi v baziliki, ravno temu svetniku posvečeni, ko so prišli papež s svojim spremstvom. Pri cerkvenih vratih pokleknil sem ter hotel v otroški naglici sv. Očetu nogo poljubiti. Butil pa sem s čelom tako zelo ob koleno Pija IX, da me je precej zbolelo; papež pa bi bili gotovo zgubili ravnotežje, da ne bi jim bil pomagal tam blizo stoječ prelat. Osramoten in zasmehovan od svojih sošolcev šel sem za papežem, ki so nadaljevali brez kake besede svojo pot. Ko pa so na triklinij stopili, poklicali so me pred-se ter dejali: „Ali veš, kaj si danes storil? Malo je manjkalo, da nisi papeža ubil. In kaj bi bili mislili in govorili ljudje, ko bi bil „otrok Mortara“ usmertil Pija IX? Sedaj pa moraš tudi pokoro sprejeti: Poljubi zemljo!“ To sem takoj storil. „Ni dovolj“, pripomnijo papež, „napravi z jezikom križ na zemljo!“ Vbrgal sem ves preplašen. Nato dejali so Pij: „Glejte, kako pokoren je. Tako storé vsi pravi redovniki. Pojdi tedaj, bodi drugokrat pametnejši, in Bog naj te blagoslovi!“

Ti opomini Pija IX so me imeli pripravljati na vihar, ki se je bližal. 20. septembra 1870 vzeli so s silo Lahí Rim in papež postali so jetnik v Vatikanu. Pervo bobnenje topov zbudilo nas je že ob 5ih zjutraj. Seveda, naj bi postal tudi jaz žrtev laške prekucije. Spreobrnjenca Koen-a dali so s silo zopet njegovi družini. Druhal pa je tudi kričala: „Podajmo se k sv. Petru pri verigah in „otrok Mortara“ mora ven!“ To pa je bilo zastoj; kajti Božja previdnost tega ni pripustila.

Koncem septembra oglašil se je moj oče v samostanu Zelo sem bil vesel, vendar pa ne brez vseh skerbi. Pogovarjala sva se vpricho Santini-ja in sicer prav prijazno; o vernitvi v mojo družino ni bilo pogovora. Oče se je kmalu poslovil, ostal pa je še v Rimu, in liberalni listi vedeli so povedati, da me hoče po laški oblastniji nazaj zahtevati. In res naznanil mi je gosp. Santini 18. oktobra obiskovanje gosp. Berti-ja, kvesturnega prefekta. Ta gospod mi je terdo rekel, naj vendar obiščem svojo družino. Ko sem se odločno branil kaj takega storiti, dejal mi je, da bi se to zgodilo v moj prid in v prid občine. Pripomnil je, da naj tako zadostim in moram zadostiti svojim starišem ter pravil, da moj oče prišel je jokaje in pomoči proseč k njemu. Jaz sem se zopet branil ter mu rekel, da sem se do svojih starišev vedno spodobno obnašal, da pa se nikoli ne bom vernil v judovsko družino. — Ker nevarnost od vlade silo terpeti ni bila več daleč, peljali so me k generalu Lamarmoru, takratnemu takoimenovanemu namestniku kralja Viktor-Emanuel-a v Rimu. General me je dobrohotno sprejel in dejal, da mi je dano na izbiro, verniti se k svoji družini, ali pa ne; nimajo namreč pravice, me v to siliti; če bo potreba, me pa hoče braniti. Moji predstojniki pa niso bili mirni ter so mislili na to, da me pošljejo iz dežele.¹⁾ Previdnost je pot tje že pripravila.

Preč. gosp. dr. Janez Krizostom Mitterutzner, redovni avguštinski kanonik samostana Neustift pri Briksnu na Tirolskem, bil je že prejšnja leta večkrat in za delj časa v Rimu ter ko redovni sobrat bival kot ljubi gost v našem samostanu. Tako zgodilo se je tudi leta 1870 med vatikanskim zborom, pri katerem je s papeževim dovoljenjem delal kot skrivni

pisar velikega zbornega tajnika msgr. dr. Jož Fessler-ja. Tam spoznal sem tega ljubelega sobrata. Tedaj prišlo je predstojnikom na misel, da me pošljejo v Briksen, kjer je bil gosp. Mitterutzner takrat profesor na gimnaziji.¹⁾

VI.

V Briksnu.

22 oktobra 1870, ob 10ih ponoči, podal sem se s svojim tovarišem „D. Giuseppe Marianom“, bibliotekarjem (knjižničarjem) našega samostana, hrabrim gospodom, skoz samostanski vert na kolodvor. Imela sva obadva svetno obleko ter sva na skrivnem od-potovala.²⁾ Na kolodvoru v Foligni pogovarjala sta se dva človeka, ki sta bila, po zunanjem soditi najberž Garibaldovca, o begu mladega Mortara iz Rima. Tresel sem se na vsem životu; Mariani pa se je k njima pridružil ter začel pogovor o popolnoma drugih stvaréh. — Ko smo dospeli v Alo (na avstrijski meji), zahvalil sem se preljubi Previdnosti iz celega serca za rešitev. 24. oktobra opoldne dospela sva v Briksen ter se podala naravnost v stanovanje gosp. Mitterutznerja, ki naju je prav prijazno sprejel, čeravno iz Rima še ni dobil nobenega ukaza, ter precej že prvo uro najinega tamošnjega bivanja poskerbel za to, da se moje ime nikoli ne imenuje, da me na Tirolskem ne zasačijo. In ta njegova prepoved se je 21 mescev natančno spolnjevala. Še tisti dan peljal se je gosp. Mitterutzner z nama v bližnji samostan, Neustift, kjer me je ljubeznjivo sprejel preč. g. prelat Dominik Irschara. Drugi dan dospelo je iz Rima pisanje prevzvišenega g. glavnega opata Passeri-ja v Briksen; v njem prosil je, naj prišleca sprejmejo za nekaj časa. Ker je bilo moje ime in moja dosedanja osoda že nekaj mescev znana v Neustiftu po dr. Mitterutznerju, veselili so se vsi kanoniki zaradi moje rešitve. Gosp. Mariani vernil se je čez dva dni v Rim, da pelje kmalu nato tri druge klerike njegovega reda (Pisani, Menchini, Rovai) v samostan teh kanonikov, k Sv. Florijanu na Gornje-Avstrijsko. Ostal sem osem dni v Neustiftu, kjer sem se začel učiti nemškega jezika. Starašina samostanski, gosp. Hartman Stampfl, me je najprvo poučeval. Nato prišel sem v Briksen, stanoval in jedel ko gost pri novostiftskih sobratih, izmed katerih je bil jeden vodja, najdajst pa profesorjev na c. kr. gimnaziji, h katerim pridružili so se še nekteri kleriki, ki so se tam učili bogoslovja. Ker sem se modroslovja že učil, obiskaval sem najprvo le kot poslušalec, potem v šolskem letu 1871-72, ko sem mogel razumeti nemško poučevanje, ko redni učenec poduk gospodov profesorjev Frančiška Bole-a in Jožefa Babl-a, in nekaj časa tudi gospoda prof. dr. Frančiška Egger-a, ki je učil modroslovje. Bole učil je fundamental teologijo, Babl bil je profesor starega testamenta in orientalskih jezikov. Z največjim veseljem učil sem se hebrejščine. Ker je prof.

¹⁾ Pij IX so večkrat vprašali, če sem šel iz Rima; to namreč so želeli; njih državni tajnik, kardinal Antonelli, pa je drugač mislil.

²⁾ Gosp. Mariani zapazil je na kolodvoru mojega očeta, ki naju pa ni videl in tudi ne poznal.

³⁾ Le prevzvišeni knezoškof Vinc. Gasser, preč. g. kanonik in semeniški vodja dr. Simon Aichner (sedaj knezoškof) in o. Anicet, kap. reda, moj spovednik, in kanoniki v Neustiftu vedeli so zame.

¹⁾ Zdi se mi, da so zvečer postavili pred samostan opazovalno stražo, ter zabranijo, da bi me ne odpeljali.

Babl zapazil moje veselje do tega jezika, bil je tako prijazen, da me je po nekoliko ur še doma učil. Doma naučil sem se potem od g. dr. Mitterutzner-ja najprej nemškega, nato angleškega jezika, Gabelsberger-jeve stenografije i. t. d. Ta dobri gospod mi je bil prijazen dobronik ter oče in jaz skazoval sem mu o prilikah v različnih laških in latinskih pesmih svojo otroško hvaležnost. Gosp. kanonik in profesor Ambrož Hämmerle podučeval me je v petju, gosp. učenik Frančišk Moll na piano.

Kmalu po mojem begu iz Rima zaganjali so se liberalni listi zoper „otroka Mortara“, ki je, kakor pišejo, tako nehvaležen do svojih starišev in svoje domovine; obrekovali so moje sobrate v Rimu in — jezuite. Dobri časnikarji menili so, da sem v Belgiji. Dobili so zatorej od mene tudi spodoben odgovor v „Journal de Bruxelles“, med tem pa sem se jaz čisto mirno učil v Briksnu. — 31. decembra 1871 storil sem v Št. Nikolajski kapeli v Neustiftu vpricho dveh prič slovesno obljubo in sicer pred preč. gosp. prelatom Dominikom Irscharom. Pij IX dali so mu po lastnem pismu oblast za to opravilo.

(Dalje nasl.)

Ob Marijinem vnebovzetji.

Kdaj navdajala je radost
Taka nebeščanov krog,
Kot takrat, ko njih Kraljico
Vzel v nebeški dom je Bog.

Oče hčer najljubšo Svojo
V hišo Svojo je prejel,
Mater ljubljeno pozdravil
Sin je Božji, jo objél.

Sedež prvi ji izbral je
In posadil nanj je njó,
Sveti Duh nevesti Svoji
Djal je venec na glavó.

Angeljev je zbor prepeval,
Zbor svetnikov in svetnic,
Da je po nebesih širnih
Slavni se odmeval klic:

„Zvezda naša, krona naša,
Zdrava žena vseh žená!
Zdrava vseh devic Devica,
Zdrava vseh kraljic Gospá!“

Po stvarjenju vsem se dviga
Glas iz milijonov gerl:
„Zdrava! Ti si Mati Njemu,
Ki peklenko moč je sterl!“

Solnce, luna, zvezd kerdela
Pred končala bodo ték,
Kakor Tvoja mine slava,
Ki terpi vseh vekov vék!

Milost našla si posebno,
Najsrečnejša med stvarmi,
Saj od rojstva pa na veke
Sveta si edina Ti!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Katoliško delavsko društvo.) Katoliška delavska družba v Ljubljani prav veselo napreduje. Pred malo dnevi se je začela in že šteje 420 prav poštenih družbenikov in dan na dan prihajajo novi. Shajajo se vsak večer v velikem številu za zdaj v sedanjih prostorih katoliške družbe na Starem tergu, po preselitvi v kupljeni „Katoliški dom“ pa bode ondi za vse dovolj prostora in še za kako družbo po potrebah in okoliščinah. Želeti je dobronikov, oziroma deležnikov, da bi se novi dom izplačal najprej ko moč. Vernimo se pa še nekoliko k pridnim gg. rokodelcem.

Vravnano je tako, da bode katoliška delavska družba rokodelcem na mnogo strani jako koristna, ker razun pomoči v duhovnem in telesnem oziru bodo nekteri duhovni in civilni učenjaki večkrat o večerih imeli podučne govore o raznih strokah in tvarinah, kar je rokodelcem koristno v življenji vsakdanjem. Tako n. pr. je izverstno v petji in glashi izurjeni bogoslovec gosp. Evg. Lampe več večerov učil petje, s čimur je veliko veselje delal pridnim rokodelcem. Pretekli torek, 7. t. m., je pričel izverstne popularne govore o fiziki preč. g. kanonik J. Sušnik, ktere bode nadaljeval saj po enkrat na teden. Prostor je bil napolnjen z gg. rokodelci, govor tako poljuden, mičen in zanimiv, da je znamenit tudi izvedenim v tej tvarini. In tako pridejo na versto še druge tvarine. Kako prijetno je pa tudi sicer delavcem oddih in oveseljevanje v družbi o večerih, to si slehern lahko misli in ni čudo, da se urno narašča društvo.

Iz Šent-Vida nad Ljubljano. (Cerkvene slovesnosti.) Dan pervaega svetega obhajila se pri nas obhaja navadno kako nedeljo in to, ker so otroci večinoma šolarji, ob koncu šolskega leta. Nedelja pred sv. Jakobom 22. julija bil je pri nas letos taki praznik; pristopilo je pervikrat k mizi Gospodovi lepo število otrok, 72 dečkov in deklic. Ne bom opisaval posameznosti te ginljive svečanosti; omenim naj le zgodbice iz nagovora, ko so otroci, ponavljaje kerstno obljubo, serčno odgovarjali: „Se odpovemo“ „verujemo.“

Neki dober katolišk šolski vodja govoril je otrokom pri neki šolski slovesnosti nekako to-le: „Otroci moji ljubi, življenje vaše je sedaj veselo, kar smeja se vam naproti; ali resnica nas sili, da vam povemo, da naše življenje ni družega kakor dolga versta hudih bojev. Od kod pač boste dobivali, vi otroci, dobivali moč zoper bridke skušnje v življenji, da ne bote zašli s poti, ki pelje v srečno večnost, če se ne bi opirali na živo vero. Bolje me boste umeli, otroci, ako to-le mično in resnično zgodbico pazno poslušate:

„Poznal sem l. 1859 mladega stotnika vojakov pešcev, čigar polk je prišel v bitki pri Solferinu prvi v ogenj. Zjutraj ob 4ih je bilo, kar zagromi top in krogla je žvižgala nad glavami vojakov. Strah prešine vojake, večinoma padejo na kolena, ter odmolivši kratko priserčno molitvico, dvignejo se zopet mirno, pa odločno, ter se bijejo z močjo in navdušenostjo, ki je bila vsem drugim oserčevanje. Ko sem jih videl, kako so popadali na kolena in molili, pravi stotnik, ki je bil sam brez vere, (doma iz Pariza), mislil sem, da so boječi, — ko pa sem jih videl, da so se tako hrabro pa tako hladnokervno

bili v taki smertni nevarnosti, sem tudi jaz skušal kaj moliti, toda žalostno: nič nisem znal, kajti moji stariši mi nič niso omenili o Bogu. — Po enajsturnem hudem boji, po velikem terpljenju, razdrobi mi krogla roko, mojega tovariša soseda pa hudo rani na persih. Se tistega dne zvečer najdla sva se oba v bolnišnici. Ker me je hudo bolelo vpil sem in tudi klel, kakor bi bil obseden. Ves drugačen pa je bil moj tovariš, ki je mirno ležal zraven mene, ne da bi bil hude besedice zinil. Bil sem nevoljen, pravi stotnik, pa še celo jezen mu rečem:

„Ti, prijatelj, pa menda nič ne terpiš?“

„O kaj pa da terpim, reče mi, z mirnim glasom — o strašno terpim“ ...

„Pa nič ne rečeš in ne tožiš?“

„Ne“ — pravi tovariš rahlo, „raji molim“

On je molil in v Bogu je zajemal v strašnih bolečinah moč, katere jaz nisem imel. To je mene, pravi stotnik, tako presunilo, da od tega časa tudi jaz verujem in molim.“

Vera in misel na Boga, kar se dandanes tako pogosto napada in otesuje, to je naj boljši pomoček, otroci, da vas bode Bog varoval v tako velikih nevarnostih vašega življenja, saj moč boste dobili, da boste znali noterpežljivo in vdano prenašati najhujše poskušnje. Hodite pogosto k spovedi in sv. Obhajilu, to vas bode varovalo pred vsem smertnega greha, o hudih težavah pa vam bode dajalo serčnost in naj slajše tolažilo.

Gimnazija v Kranju. kakor je določeno, se bode zopet pričela. To bo korist in čast za Gorenjsko; želeti pa je, da bi se sploh starodavno mesto Kranj povzdignilo in misliti bi bilo, kako naj se to doseže. Z dijaki bo prihajalo več denara v mesto, vmés pa tudi dosti novih potreb, zlasti tudi dosti šolske mladine od nepremožnih staršev. Dušne in telesne potrebe tedaj se bodo množile. Slehernemu je znano, da posebno samostani podpirajo veliko ubožnih, še zlasti šolarjev in dijakov. Po samostanih je navadno prilika, da se mnogi mladenči vadijo v petju, v delu, v umetnosti in marsičem drugem, kar gre k olikovanju. Vsakdo, kogar nima kaka huda strast v oblasti, bode tudi rad priznal, da malo število navadnih duhovnih pastirjev je vse premalo za spovedovanje mladine iz začetnih šol in gimnazije, ki se bode sčasoma spopolnovala. S tem hočemo reči, da v Kranju bil bi močno potreben tudi kak samostan. Kako močno n. pr. v Ljubljani vstreza frančiškanski samostan bolnikom, mladini, duhovnom, civilni gospódi, ubožnim in sploh občinstvu za duhovne potrebe, akoravno ima mesto celotno pet duhovnij. Samostani imajo poseben blagoslov z nebés za človeški blagor. Sv. Bernard je ob času velike lakote po 3000 revežev na dan nasitoval; to pa s silno pridnostjo, s kakoršno je obdeloval z brati vred neko pustoto, ki je bila darovana samostanu, če ne bolj še s čudežem. In neki pisavec pravi, da samostanom se je bilo prejšnji čas zahvaliti, da ni bilo toliko beraštva, kakor ga je dan danes. Gotovo se je tudi molilo, in kjer se moli, ondi je Božji blagoslov. Zdaj pa liberalci malo molijo, včasih še molitev smešijo; zato je manj blagoslova in več revežev. Posebno tudi kadar „Ave-Marijo“ zvoní, se mnogi izmed češ-olikancev bojé, da bi se neke živali na glavi ne prebladile in ne začele kašljati! Želimo, da bi novo-obujena gimnazija v Kranju le véрно mladino

nam gojila. Kranjec je veren in dokler véren ostane, bo tudi Božji blagoslov z njim — in to v vsakem oziru.

Ker smo že pri tej stvari, naj postavimo še en dokaz, kako samostani širijo oliko. Celó eden protestantov piše l. 1840 to-le: „V Čileji, v Braziliji, v Kolumbiji in Peruvianiji oliko dobro napreduje; leta 1847 ravno ta piše, da ta vpljiv je pripisovati oo. Jezuitom; leta 1849 opomni zopet, da ti samostani imajo izverstne šole in da učijo brezplačno. Jezuiti imajo celo napravo za oliko učiteljev, ktere pozneje pošiljajo v okrajine Dalje ravno ta protestant še poroča, da Jezuiti imajo vseučilišče za izobrazovanje višjih stanov

Sicer smo pa prisiljeni tukaj opomniti, da naj starši otroke resnobno učijo delati. Zdaj vse v šolo sili, kar je in kar ni za šolo; posestniki pa se pritožujejo, da delavcev ni, in če jih pa dobijo, niso nikoli dosti postreženi. Na zemlji morajo biti vsi stanovi in vsakdo mora moliti, da bi ga Bog pripeljal v tisti stan, v katerem bi se mogel zveličati.

Porcijunkula v sv. Križu. Po mestih, kjer imajo frančiškanske samostane, vdeleži se na tisoče vernikov porcijunkulskih odpustkov. V vipavski dolini, prav na meji ljubljanske in goriške školije stoji kapucinski samostan v sv. Križu. Kakor vsako leto, prišlo je tudi letos mnogo romarjev na porcijunkulo v sv. Križ. Čč. očetje so se trudili, da je bila vdeležba letos celo večja, kakor druga leta. Obhajancev je bilo 1260. Jako zanimivo je gledati tu te različne obraze, ki pridejo tukaj od tako različnih strani skupaj. Vže po zunanje lahko ločiš Rovtarja in Pivčana od terpina Kraševca in živahnega Goricijana. — Kapucinski samostan v Križu je velika dobrota za vipavsko dolino. Še marsikje bi bili samostani jako umestni — recimo na Pivki. M.

Dunaj. (Dajte Bogú čast povsod in brez strahú! Delavska.) Popolnoma od težkega dela utrujenih gre sedem mož poletnega večera proti domači vasi; kaki dve uri od doma so kamne lomili; veselili so se, da se bodo mogli odpočiti od velikega truda, in da bodo zopet pri domačih, katerih že tri dni niso videli. Na razpolago so imeli dve poti, jedno skozi gozd, drugo pa po samotni ravnini. Govorili so, kakor je že navada, o letini, o kamnolomu, o novicah in o drugih enacih stvarih. — Nekateri med njimi, zlasti oni, ki so delali že na tujem, so bili liberalnih ali prostomiselskih načel, zato so se vneli prav živi razgovori in prepiri; a bolj pametni med njimi so se urno pomirili, češ, da prepir ne vodi k dobremu. — Danes tedaj gredó zopet veseli domú in že so sredi pota, kar začujejo zvonček; kmalu se pa tudi prikaže čast. g. duhoven z Najsvetejšim, s katerim hití k bolniku. Vsi snamejo klobuke; a šest jih gre kar nemarno mimo, ne da bi pokleknili in molili Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, prosili za srečno zadnjo uro zadevnemu bolniku, pa tudi milosti za-se in za svojo družino, kakor je storil sedmi delavec. Ko čast. duhoven odide dalje, teče verli delavec za tovariši, ki so bili že precej daleč. Dva izmed njih si nista mogla kaj, da se ne bi pričela merdati in norčevati, kakor sta rekla, iz njegovih „ceremonij,“ in ga vprašala, če je res tako priprost, ter misli, da mu bode to kaj koristilo. Toda verli mož je bil toliko pameten, da jim ni odgovarjal, temveč je le

rekel: „Kar so me v šoli učili gospod župnik o kerščanskem nauku, kar sem slišal od svojih dobrih rajnih starišev, tega ne smem in tudi ne morem še kot mož pozabiti. Sramovati bi se moral samega sebe, ako bi se bal svojo vero tudi po vnanje kazati.“

Posestnik kamnoloma in sploh najbogatejši človek v vsi okolici, se je slučajno ravno vračal z lova. Zapazil ga ni nikdo, a on je vendar opazoval ves ta dogodek. Stal je na kraju ceste v germovji in videl vse, kar se je v naglici zveršilo. Vedenje moža, ki se je ločil od tovarišev, da spodobno počasti Jezusa, mu je bilo prav močno všeč, solza mu je zalila oko in cele dni je premišljeval to reč. — Doma pripoveduje soprogi, kar je videl; tudi ona je bila zelo ginjena in sklenila je naznaniti poštenemu delavcu prav gorko zadovoljnost in pohvalo. — Čez nekaj časa pa sklene plemeniti gospodar, da hoče možu, ki mu je služil zvesto že pet lét, izročiti kamnolom in blizu njega stoječe poslopje z nadstropjem, poleg tega pa tudi še vso opravo, orodje in sploh vse, kar je potreba lomskemu rokodelstvu. Kako je stermel ubogi dninar, ko ga je poklical gospodar k sebi v pisarno ter ga pričó gosp. župnika in družih vradnikov in služabnikov prelepo pohvalil zaradi častitljivega in dostojnega obnašanja v gozdu pred štirinajstimi dnevi, ko je šel gospod župnik s presveto Popotnico previditi omenjenega bolnika. In kako silno se je čudil in stermel, ko gospodar kot plačilo podeli toliko premoženje! — Poprej zelo ubožni delavec je pridno delal, pošteno in bogoljubno živel, pa tudi prav lepo in usmiljeno delal z dninarji, ktere je jemal v delo; bil je od vsih ljubljen in spoštovan ter postal premožen mož, kteremu so sosesčani to in ono častno službo radi izročevali.

Tako je ljubi Bog plačal poštenega katoliškega delavca, kteri je brez strahú v pričó svojih tovaršev očitno Bogu dal, kar je Božjega in možko spoznaval svojo vero in katoliško prepričanje.

Prof. Jan. Repič.

Iz Bosne. (Glas Jezusovega Serca. Duh, vaje za učiteljice. Skušnjava zoper vero.) Glasnik presv. Srca Isusova. Listič s tem imenom izhaja že tretje leto, vrednik je Josip Celinščak v Travniku, tiska se v Zagrebu v tiskarni gosp. Antona Scholz-a, izhaja vsak mesec in stane po pošti samo 36 soldov, ki se pošljejo imenovanemu tiskarju v Zagreb.

Obseg 8. zvezčiča, ki je ravnokar prišel na svitlo, je naslednji: „Učite se od mene; — Kratka pouka o pobožnosti k Presv. Srcu; — Loreto ili Kuća Presv. Srca Isusova; ... Marija jest Majka od Utočišta; — Španjolsko hodočašće (božja pot); Dopis; — Blagodat Presv. Srca; — Vjesnik; — Namjena molitava.“

Med drugim naznanja predništvo sester usmiljenic v Zagrebu vsim p. n. učiteljicam, da duhovne vaje za nje se bodo to leto začele 20. avgusta na večer, in zveršile se bodo 24. dan zjutraj. P. n. učiteljice, ktere se želé vdeležiti, naj to prej ko moč naznanijo omenjenemu predstojništvu usmiljenic v Zagrebu. Pogoje so tiste, kakoršne so bile že druga leta. —

Iz Sarajeva ima listič spomina vredno zahvalo za uslišanje. Piše namreč neka sirota: „Veste, gospod, jaz nimam svoje hiše, temuč stanujem v tuji, in to — kajti sem sirota ter mi ni na izbiranje — prebivam v hiši, v kteri so sami „hriščani“ (nezedinjeni

gerki). Dušo pogubiti se ne smé; ne morem reči, da so me kdaj zarés kaj pregovarjali; temveč hudobni duh se je pa res lotil ter me skušal, da naj vero spremenim. Da bi Vi vedeli, kako mi je bilo takrat! Kako mučno: serce ne dá spremeniti vere, v kteri sem se rodila; pa zopet me je od druge strani obvladala napast, češ, da mi kaže prestopiti k njih veri, — kaj tedaj? Ej, nisem več mogla terpeti, temuč obljubim opravljati devet dnevnicó k Sercu Jezusovemu in rekla sem, ako me usliši, pošljem zahvalo v „Glasnik“, kajti vedite, da tudi jaz sem zapisana in dobivam Glasnik Presv. Jezusovega Serca. Dalje pripoveduje, da je opravljala dvakrat 9dnevnicó in ko je pri drugi opravila spoved in sv. Obhajilo, kakor da je odrezano, zginila ji je iz spomina skušnjava, kakor da bi je še nikoli ne bilo. In zdaj, pravi dalje, hvala Bogu in Sercu Jezusovemu, živim mirno in nikoli več mi ne pride v misel, da naj zaputim našo lepo vero. Hvala Sv. Sercu Jezusovemu; ono vé, zakaj me ni kar precej uslišalo, in stokrat od mene hvala, da me je potem uslišalo!

Evo, gospod, jaz sem povedala, kako je bilo; Vas pa prosim, glejte, da bode natisnjeno v „Glasniku.“ — Tako je pismo dokončala Matilda.

Eucharistiški ali presv. Rešnj. Telesa shod v Torinu. „Bollettino Salesiano“ v Torinu od mesca avgusta naznanja, da se bo od 2. do 6. septembra tega leta v Torinu obhajal Eucharistiški shod, to je shod v povzdigovanje časti presv. Rešnj. Telesa. Ena blagih misel je bila ta, da naj se od časa do časa napravljajo glasbeno-literarne akademije v čast Najsvetejšega Zakramenta. Ena tacih slavnosti je bila v Torinu 1. julija v prostorih Boskovega hospica. S Janeza Evangelista, ki je bila prezala in z velikim vspehom. Vdeleževalo se je vse odlično civilstvo mesta Torina in bili so pričujoči tudi vsi mladenči Don-Boskovega hospica — skupaj do 400 oséb. Verstile so se najbolj razne tvarine v čast Najsvetejšega v italijanščini in latinščini, v prozi, poeziji, glasbi in petju — vse se je dobro in edino izvajalo, artistično in harmonično v občno začudovanje.

Razgled po svetu.

Rim. (Velika dela in gorečnost Leona XIII.) Sv. Oče, kakor pišejo, so novo encikliko o Jutrovem skorderšili in zdaj prevdarjajo o novi kongregaciji „ad fovendam unionem“, to je, za pospeševanje zedinovanja (se vé, ločenih kristjanov z materjo sv. Cerkvijo). Bog ohrani temu velikemu Svetilu na nebu sv. Cerkve še dolgo življenje; mi verniki v edinosti pa zvesto in goreče molimo, da bi Bog pospešil velikanske zveličavne osnove tako modrega namestnika Kristusovega. Med drugim bi morali tiste velikopomenljive molitve v domačem jeziku po vsaki sv. maši verniki vse bolj zvesto in serčno moliti z mašnikom vred. Prav napačno in nemarno delajo marsikteri verniki, zlasti velikrat otroci, ki zadnjih molitev še ne čakajo, temveč se že med zadnjim evangelijem šumeče iz cerkve gnetejo; to je zlasti pri tacih, kteri nesterpljivo čakajo konca in ob nedeljah le toliko gledajo, da vjamejo kako „suho mašo“ in se še pri tisti dostikrat obnašajo prav „suho“ — brez svetega ognja v sercu! Bodimo.

Bogu hvaležni, ker nam daje tako pobožne, učene in modre naj višje pastirje, kakor so bili poprej Pij IX in zdaj Leon XIII. in delajmo z vso vnemo z njimi vred za razširjanje kraljestva Božjega na zemlji!

Francosko. Časniki zdaj veliko pišejo o tistem tolovaju z imenom Caserio, ki je zaklal francoskega predsednika Carnota. Hudodelnik se ni nič kesal svoje strašne pregrehe, temuč hvalil se je z njo in rad o nji govoril in pripovedoval. Prazno je obširno besedovanje, od kod to izhaja in kako je bilo mogoče do tako strašne pregrehe priti. Caserio je bil taki, kakoršnega so sedanje vravnave in okoliščine odgojile; ljubil je greh, zato ga je obsedel satan in mu dal misel, katero je zveršil, kakor jo je bil dal svoje dni Iškarijotu. Serce pa je imel, ako mogoče, še gerše od Iškarijota, kajti ta se je kesal svojega bogomora, Caserio pa se je bahal s svojim grozovitim djanjem! Take značaje odgaja današnja Cerkvi katoliški sovražna doba; potlej pa prašajo in preiskujejo, zakaj so taki?...

Iz Amerike. V Klevelandu, naznanja „Am. Sl.“ so s 6000 dolarji kupili prostor za slovensko cerkev. — G. V. H. je pred malo dnevi kerstil 25letno zamurko v kapeli, kjer imajo božjo službo začasno; bila je poprej prezbiterijanka; dva rojaka sta kumovala.

V Duluth-u so položili temeljni kamen za novo škofovsko stoljnico.

V Čikagu se je v vojaškem taboru razpočil top in je ubil 4 vojake, osem pa jih je ranil, tudi 8 topničarskih konj je obležalo mertvih. V obližju so krogle pobile okna v več hišah. Sumijo, da je kak hudodelnik z dinamitom napravil to veliko nesrečo!

V Marshall-u se je zastrupilo 30 ljudi v hotelu, ko so lizali sladoled; dva sta že umerla. Zdravniki pravijo, da je bil zelen volk na posodi za mleko.

V Hazeltonu so imeli veselico, ki se je končala z grozno žalostnico. Nekega Italijana so vergli na tla, v tem trenutku zgrabi njegov tovariš samokres, strelja na desno in na levo ter je 10 ljudi nevarno ranil. Nesrečna laška kri, ki v jezi prelika kri!

Terre haut, Ind. Vlak je skočil s tira „Big Four“, vozovi so večji del vsi polomljeni, 2 človeka ubita. Provzročili so nesrečo „štrajkarji“, ki grozovito hudo delajo po več krajih.

V Birminghamu je bilo 16. julija strašno klanje med štrajkarji in delavci, katerim so pomagali tudi redarji. Trije so ubiti, ranjenih 150; zaperli so 42 štrajkarjev zaradi umora, veliko jih še bodo.

„Za vse enako.“ Pod tem napisom ima „Am. Slovenec“ med drugim to-le: „Sodnik Grosscup iz Čikaga, ki je dal zapreti voditelje štrajka, je pojasnil svoje pravne nazore še bolj natančno. Nihče ni nad postavo, je dejal, in če mi kdo skaže, da so se upravniki železnic zagrešili zoper postavo naše države, izdam zaporne ukaze še proti njim. Ako ima kdo visoko službo, ni izvzet iz postave, in če je tudi navaden delavec, nam ni prenizek, da bi se ne smel pritožiti zavoljo storjene krivice...“

V Puebli so Slovenci od 1. do 8. julija imeli prelep sveti misijon. Cerkev je bila do zadnjega kotička vsa polna vernikov in občudovali so Amerikanci naše Slovence, ki so jih videli zunaj cerkve

stati ali klečati in pobožno brati v svojih mašnih knjižicah. Posebno hvalijo Kranjski verniki čast. o. Zupana, ki ostaja večidel pri njih in bodo zanaprej imeli priliko večkrat prejemati ss. zakramente.

V Čikagu je 13. julija obešen Prendergast, časnikarski pisatelj, ki se je mnogo pečal s politikom, strašno hlepel po kaki visoki službi in ker se mu to ni posrečilo, je grozovitež ustrelil Harrissona, čikaškega župana.

La Salle III. Iz tega kraja ima „Am. Slov.“ dopis, kateri kaže, v kake nevarnosti utegnejo zabresti Evropejci, ki silijo v Ameriko. V tem kraju namreč razsajajo socialistiški rogovileži. Dopisnik svarí: Rojaki, ne hodite sem za delo prašat. Pri nas je še vedno štrajk premogarjev, tovarne so pa zaradi pomanjkanja premoga ustavile delo. Dva vlaka sta skočila s tira. Štrajkarji povsod nesreče provzročujejo. O, vi ne verjamete, kaj počno bližnji sosede v Spring Valeju. Tam imajo socialistično društvo... Dalje popisuje, kaj to društvo počenja, česar še cigani niso zmožni. Sklenili so v društvenem zboru, češ, ko so delodajalci in delavci vsi bratje, je vse tudi njihovo, kar je v kompanijskih prodajalnicah. Kar so sklenili, so tudi zveršili: pri belem dnevu so razbili kompanijske prodajalnice in siloma pobrali vse blago ter storili škode do 20.000 dolarjev. Ženske so polna naročja obleke, jedil in drugih reči nosile iz prodajalnice; glasno so se smejale ter hvalile svoje možé, ki so tako junaško in roparsko razbijali. Potem so šli v Laad III, ter so tam ravno tako ropali. Prav po roparsko so napovedali, da pridejo tudi v La Salle razbijat in krast in že so se „blagočutne“ ženske veselile, da bodo tudi tam brez plačila blago domú nosile; toda z la-salliskimi socialisti vred so se pač grenko ukanile, ko so se meščani in vojaki roparjem v bran postavili, v Spring-Valeju pa nad 1000 rovarjev polovili in jih gnali v državno ječo v Ottavo, III. Dopisnik pravi: Ženice so se smejale, ko so ukradeno blago domú nosile, zdaj pa bridko jokajo, ker so možje v ječi, njih otroci pa pomagajo jokati... Glejte rojaki, taki je konec rogoviležev. Bodimo vsikdar mirni in pošteni, v to pomozi Bog. (V žalost moramo reči, da ti rogovileži so bili izmed evropskih katoliških narodov; vender pa nam je v tolažbo, da Slovenci niso med njimi imenovani. Bog daj, da bi se razširjale delavske katoliške družbe, kakoršne se zdaj razširjajo in ki iščejo po postavni poti svojih pravic, kakoršno pot so zaznamnjali sv. Oče Leon XIII, katerim je v resnici mar blagor in sreča delavcev.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vel. serpan (avgust).

a) Glavni namen:

Rešitev socialnega vprašanja.

b) Posebni nameni:

10. **S. Lorenc.** Odločno postopanje mož v verskih zadevah. Obvarovanje pred izžuljevanjem odertnikov. Na živcih in na umu bolni.

11. **S. Digna.** Brezbožne ženske in dekleta. Naprava dekliških zavetij v velikih mestih. Odvrnjenje velike škode pri živinoreji.

12. **S. Klara.** Več zelo potrebnih spreobrnjenjencev. Klarisariče. Vzgoja otrok po versko mešanih pokrajinah.

13. **S. Janez Berhmans.** Dijaki o počitnicah. Varstvo zoper zalezovanja hudobnih ljudi. Pomoč v žalostnih, zamotanih duhovnih zadevah.

14. **S. Atanazija.** Hudo skušani. Spreobrnjenje jeznih. versko mrtvih družbinskih očetov. Naprave za božjastne.

15. **Veliki Šmaren.** Propad hinavskega prostozidarstva. Avstrijski cesar. Novi kulturni boj na Ogorskem.

16. **S. Dijomed.** Dobitev dobro mislečih, katoliških zdravnikov posebno za kmečke občine. Odvernjenje neljubeznjive prepirljivosti.

17. **S. Miron.** Zabranitev mešanih zakonov. Misijonske podjetja. Odstranitev žalostnih preprirov. Odstranitev škodljivih gostilen.

18. **S. Helena.** Rumunija in Valahija. Odstranitev strastnega hrepenenja po razveseljevanju in lišpljivosti. Mutasti. z boleznijo okuženi otroci.

19. **S. Joahim.** Oselno blagostanje sv. Očeta. Razširjanje zelo času primerne bratovščine sv. Družine. Premaganje otročje jezičnosti.

20. **S. Bernard.** Cistercijski red. Gojitev notranjega življenja. Živo sovražstvo nečistosti. Železniški vradniki.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa. sv. Nikolaja. ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovražstva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolan mladeneč priporočen N. lj. Gospej presv. Serca. sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. v dušnih in telesnih potrebah za pomoč. — Bolna za zdravje. — Terdovraten človek za sprejemo ss. zakramentov. — Na očih bolna za pomoč. — Dijaki na počitnicah, da bi bili hudega obvarovani in da bi drugim dajali lepe izgleda.

Zahvale.

V hudi bolezni sem se po «Danici» priporočila v bratovsko molitev in tudi obljubila, ako mi Bog na priprošnje svetnikov, katerim sem se priporočala, da ljubo zdravje, da bom tudi po «Danici» očitno razglasila zahvalo. Zato tu izrekam iz celega serca najprej Bogu vso čast in hvalo, potem pa Mariji prečisti Devici, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Frančišku Seraf. itd., za ljubo zdravje, katerega sem zadobila popolno na priprošnje svetnikov, da zdaj zopet vse svoje dela lahko opravljam; s tem pa tudi druge spodbujam, le vselej se zatekajte v vsih potrebah k imenovanim svetnikom, in nikoli ne bodete v svojem upanju osramoteni! Ivana Šket v Dramljah.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Župnik v Železnikih je postal č. g. Jož. Škofic, dosedanji oskerbnik. — Za župnijo Polom je predstavljen čast. g. Ant. Kreiner, župni upravitelj v Sp. Logu. — Čast. g. Fr. Pavlin je prestavljen iz Toplice v Semič, v Toplice pride sem. duhoven č. g. Ant. Mlakar.

Čč. gg. misijonarja J. Stariha in A. Ogulin sta se te dni vernila v Ameriko.

Profesor dr. Stanonik se sedanjo dobo nahaja v Wörishofnu.

Nevarno bolan in v molitev priporočen čast. g. Fr. Božič, kaplan v Železnikih.

Sv. misijon, ki se obhaja v Logatcu pod vodstvom čč. oo. Lazaristov, se bode doveršil Veliki Šmaren.

Iz prometa pride s koncem tega leta: Sreberni drobiž po 20 kr. in bakreni drobiž po 4 kr.

Kanonik v Novem Mestu je imenovan preč. g. Matija Jeriha, nunski spovednik v Škofji Loki in častni papežev kamernik.

V pokoj gre čast. g. Mih. Bogolin, župnik v Ajdovici.

Volilni shod je bil v nedeljo 29. jul. popoldne v Trebnjem, na katerem so govorili poslanci gg. Papež, Povše in Žitnik. Zbralo se je bilo 500 ljudi skupaj.

Družba sv. Mohora šteje letos 65.952 udov.

Društvo za kerščansko umetnost se je ustanovilo sv. Ane dan v Ljubljani. Izvolilo je 15 odbornikov; za predsednika preč. gosp. prof. Jož. Smrekar-ja. To društvo bo skerbelo, da se bo gojila med Slovenci prava umetnost, zlasti, da se bo zidalo in popravljalo v umetniškem duhu.

Duhovske premembe v lavantinski škofiji. Č. g. E. Janžek, župnik v Sevnici, je določen za administratorja dekanije v Brežicah in č. g. Jož. Potovšek, kapl. v Teharjih, kot provizor nad Vidmu. Premeščen je č. g. M. Medved iz Žalca v Teharje in čast. g. Fr. Valenko v Rajhenbergu v Kapele. Novonameščena sta čč. gg.: M. Osenjak kot drugi kaplan v Žalcu in g. Zernko kot drugi kaplan v Rajhenbergu. Župnija Videm je razpisana do 12. sept. t. l.

Terst. Čast. g. J. Rastelli gre od sv. Antona Nov. v Buje za duh pom.; na njegovo mesto pride čast. g. J. Janošević, duh. pom. pri sv. Jakobu. Čast. g. Cattunor gre iz Buj v Kopar; čast. g. R. Valenšic s Škednja v Terst k sv. Jakobu, v Škedenj pa novomašnik č. g. Andr. Cink.

Umerla je v Terstu žena Marconetti, stara 106 lét. Bila je zelo usmiljena do siromakov; morebiti so ji ti sprosil toliko starost. Bog ji daj večni mir!

Kolera gospoduje v Petrogradu, v Varšavi, v Galiciji.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. duhovni pastir Fr. Zorec 2 gld. — Č. g. J. R. 50 kr. — Dobrotnik neim. J. 6 gld. — G. And. Cvar nabral povodom sv. birme 3 gld. 40 kr. (Bog daj pridnim birmancem in blagemu g. njihovemu vodniku vse darove sv. Duha!)

Za sr. Detinstvo: Iz Kranja Frančiška Dolžan 45 gld. — Iz Predoselj (čast. g. župnik J. Kerčon) 9 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: A. Vehovec 1 gld. — M. V. Neznana roka 30 gld.

Za misijon v Mariouhillu: Dobrotnik neim. J. 1 gld.

Za razširjanje sv. vere: A. R. 20 gld.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Čast. g. župnik J. Skvarča 3 gld. — Č. g. Fr. R. 50 gld. — Neka gospá iz Idrije 2 sreberni obročnici. — Neka oseba iz Celja 1 zlat perstan in par zlatih uhanov. — Po p. Echeielju 2 zлата uhana. — Na porti neka ženska 1 krono in 3 sreberne vstvinje. — Neimenovana 1 gld. in 2 uhančka. — Neka oseba zlato zapestnico. — Iz Teržiča po g. A. 8 gld., 1 terdnjak in nekoliko drobiža. — Neimenovana 2 gld. za zdravje. — Neimenovana po č. g. A. K—ču 1 gld., da bi ji Marija sprosil zdravje, in Marija Debevec 1 krono. (Op. Ker ni bil namen zaznamnjan, smo djali ta darova za sv. cerkveno posodje na Brezjah; ako je drugi namen, prosimo, naznanite. Vr.)